

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

Kaisurannan Grace 2

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Koivurannan Grace

2

SAGA Egmont

Koivurannan Grace 2

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2015, 2024 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727204253

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Tanssia ja elämän tosiasioita

Tammikuun 2. päivänä

”Tänään me olimme tohtorilassa Gordonin syntymäpäivillä, Iona ja Axel tietysti myös. Axel ei ole hiiskahtanut mistään typeryyksistä uudenvuoden yön jälkeen, ja hänen ja Gordonin onnistui käyttäytyä toisiaan kohtaan jotakuinkin siivosti.

Onneksi kaikki pojat seurasivat Donaldia kuin rottalauma Hamelnin pillipiiparia tämän opettaessa heille, miten kahdesta säilyketölkistä ja ompelulangasta voi tehdä puhelimen ja miten hiusneulalla voi tiirikoida lukkoja auki. En tiedä, mitä mieltä keittäjätär ja Alice-täti ovat näistä taidoista – tosin minulla on hämärä muistikuva, että äiti olisi opettanut tuon hiusneulatempon Donille, ja silloinhan se ei voi olla aivan väärin, vai mitä? – mutta joka tapauksessa pojat viihtyivät.

Isä ja Fergus-setä puhelivat arkihuoneessa, Iona ja Moira saivat mennä Fannyn huoneeseen leikkimään tämän vanhalla nukkekaapilla, ja Faith ja minä istuimme äidin ja Alice-tädin kanssa salissa.

Fanny ja Archie katosivat jonnekin, ja äiti vaikutti vähän levottomalta. Mutta Alice-täti vain naurahti, ja minä kuulin hänen sanovan äidille, että 'sinun vakaan Archiesi käsiin minä uskoisin vaikka henkeni, miksi en siis tytärtänikin' ja että hän oli 'lopultakin iloinen, kun Fanny on osannut tehdä viisaan ratkaisun'.

Äiti ei näyttänyt oikein vakuuttuneelta ja mutisi jotakin hupsuista nuorista. Minä puolestani vähän pahastuin Stuartin puolesta, sillä selvästikin Alice-täti tarkoitti vihjata, että samanlainen ystävyys Prinssin kanssa *ei* olisi ollut Fannylta viisas ratkaisu! Tai että täti on tyytyväinen, kunhan Fanny vain 'pääsee' naimisiin! Alan vähitellen ymmärtää, mitä äiti tarkoitti viime keväänä koettaessaan selittää meille, miten naisen on otettava vastuu omasta elämästään eikä naimisiinmeno ole ainoa päämäärä. Vaikka olenkin iloinen Axelin isän ja uuden äidin puolesta!

Eikä Faith näyttänyt ollenkaan tyytyväiseltä, kuten ei ole näyttänyt koko joululomalla. Hänellä on ollut tuskin mitään iloa Fannysta, joka on viettänyt kaiken liikenevän ajan Archien kanssa, aivan kuin he eivät saisi Glasgow'ssa olla kyllyksi yhdessä.

Mutta lopulta meillä oli kuitenkin oikein hauskaa, sillä äiti ja Alice-täti puhuivat kaikenlaisista mielenkiintoisista asioista, niin kuin nyt toissapäivän häistä ja uudesta postinhoitajasta, joka tulee neiti Brucen tilalle – minä tarkoitan tietysti rouva Barclayn. Ja sitten he puhuivat pastori Torranin ja Isobel Cairnin kihlauksesta, joka julkistettiin juuri jouluksi, ja uusista uruista, jotka tullaan asentamaan kirkkoon keväällä, kunhan ilmat vähän lämpenevät, ja hotellin omistajasta, herra Albanysta, joka on alkanut käydä kirkossa, vaikka ei koskaan ennen ole sitä

tehnyt, ja että se on selvä merkki hotellin huonosta taloustilanteesta.

Me saimme tohtorilassa päivällistä, mikä on aina hauskaa, sillä on niin hienoa istua suuressa ruokasalissa pellavaliinan ja kultareunaisten posliinien ääressä ja antaa tarjoilla itselleen. En tiedä mitään muuta taloa, jossa olisi keittäjätär, hovimestari ja palvelijatar! Äiti muistelee joskus vanhaa Jamiesonia, joka oli ollut jo Alice-tädin ensimmäisen miehen hovimestari. Kuulemma tämä nykyinen Seaforth ei ole mistään kotoisin, mutta kyllä hän minulle kelpaa. Joskus ihmettelen, etteivät Fanny ja Gordon ja pikkupojat ole tuon pahemmin hemmoteltuja!

Gordon on nyt sitten lokakuuhun asti taas samanikäinen kuin minä. Se ei onneksi enää ärsytä minua yhtä paljon kuin nuorempana. Kaipa me olemme kaikki kasvamassa isoiksi.”

Tammikuun 4. päivänä

”Jamie-eno ja Flora-täti tulivat tänään käymään. He ovat olleet uudestavuodesta alkaen Kuusikukkulalla ja lähtevät loppiaisenä, niin että Archie ja Donald ja Fanny voivat matkustaa heidän mukanaan – ’aivan kuin me tarvitsisimme lastenvahtia!’ mutisi Donald, joka hänkin sentään täyttää samaisena loppiaispäivänä jo seitsemäntoista.

Minusta vähän tuntuu, että äiti järjesti tämän sen tähden, etteivät Fanny ja Archie voi ’lääppiä’ koko matkaa, kuten Walter inhoten sanoi löytäessään heidät taannoin takahuoneesta kuhertelemasta, kun Archien olisi oikeastaan pitänyt valvoa kauppaa isän ollessa hoitamassa valokuvauksia.

En tiedä, miksi äiti ei tunnu oikein ilahtuvan siitä, että Fanny ja Arch ovat yhdessä, enkä ole tohtinut kysyä. Ajatteleekohan hänkin Stuartia, joka pitää Fannysta niin kovin paljon? Isän

mielipidettä en tiedä, mutta hän ärähtelee Archielle epätavallisen kärkeästi, jos tämä laiminlyö töitään.

Ylihuomenna myös Barclayt palaavat häämatkaltaan ja Axel ja Iona lähtevät kotiin. Se tuntuu oudon haikealta. Iona on hauska ja herttainen pikkutyttö, joka viihtyy Moiran seurassa kovasti, ja Axelin kanssa on ollut lopulta oikein mukavaa. Eilen minä istuin piirtämässä ja hän istui katsomassa. Hän osaa ihmeellisesti havaita sellaisia asioita, joihin minäkin kiinnitän huomiota, ja kommentoida piirroksiani aivan oikealla tavalla, ei pelkästään sanomalla 'oletpa sinä taitava', kuten useimmat.

On vahinko, että parhaimman piirrokseni tein Gordonista, enkä oikein tiedä, viitsisinkö näyttää sitä Axelille. Haluaisin näyttää sitä jollekulle, mutta vielä en ole edes itse tohtinut ottaa sitä päiväkirjani välistä.”

Tammikuun 13. päivänä

”Kun tanssitunnit kesän jälkeen taas alkoivat, olin aivan varma siitä, että olen unohtanut kaiken senkin vähän, mitä olen joskus osannut. Mutta hämmästykseni olen muistanut ihmeen paljon! Ja vielä suuremmaksi hämmästykseni eivät tunninit ole enää sellaista irvissä hampain vääntämistä kuin aiemmin, vaan saatan välillä jopa nauttia tanssimisesta, kun huomaa osaavani askeleet.

Pastori Torran laittaa meidät joka kerta tanssimaan eri parin kanssa, koska hän sanoo, se on meille hyväksi. Minä olen siitä iloinen, koska nyt Gordon ja Axel eivät voi ruveta typerästi riitelemään tanssivuoroista. Faith taas ei pidä asiasta ollenkaan, koska hän tahtoisi itse valita kenen kanssa tanssii. Isobel Cairn on yhä mukana opettamassa meitä tyttöjä, ja *minusta* on suloisia

nähdä, miten kauniisti hän ja pastori välillä katsovat toisiinsa. Faithista en tiedä.

Gordon on ollut pari päivää kipeänä ja pois koulusta ja tietysti myös tämän illan tanssitunneilta. Hän itse väittää, että se on vain nuhaa, ja että hänen äitinsä on yliherkkä. Mutta minä en kyllä ihmettele vaikka olisikin, sillä Gordiehan oli pienenä vähällä kuolla espanjantautiin, kuten Fergus-setäkin, ja kyllä minäkin olisin silloin Alice-tädin sijassa vähän yliherkkä!

Joka tapauksessa tanssin viimeisen tanssin Ted Coburnin kanssa. Sen jälkeen koetin livahtaa eteiseen pukemaan niin nopeasti kuin suinkin, sillä olin melkein varma, että hän kokosi rohkeutta kysyäkseni, voisiko saattaa minut kotiin. Ja vaikka Ted on kauhean kiltti ja kultainen, minulla ei ole pienintäkään mielenkiintoa kävellä hänen kanssaan, vaikka tiedänkin, ettei Faith tahdo minun kävelevän hänenkään kanssaan, kun hänellä on saattaja.

Onneksi Maisie huusi perääni, ja jäin odottamaan häntä, ja hän saavutti minut juuri ennen Tediä. Minä hymyilin Tedille pahoitellen – sen verran ystävällinen sentään saatoin olla – ja työnsin käteni Maisien kainaloon ja päätin kiertää Armstrongin kaupan kautta, vaikka äiti on käskennyt meidän tulla suoraan kotiin iltamenoista. Mutta varmasti äitikin ymmärtäisi, että en voinut ottaa Ted-riskiä!

Maisiella oli vallan mahdollisesti uutisia kerrottavana. Hän oli ollut kävelyllä Gowan MacMahonin kanssa, ja hänen isänsä oli saanut tietää ja uhannut Maisieta kotiarestilla, sillä hän on joskus yhtä ankara kuin minun isäni. Ja sitten hän kertoi aikovansa kerjätä äidiltään luvan Valentinin päivän tanssiaisten järjestämiseen ja myös isompien poikien ja tyttöjen

kutsumiseen. Ja sitten hän kysyi, olenko jo tavannut uuden postinhoitajan.

En minä ole. En ole käynyt postissa sen jälkeen, kun Faithin kanssa autoimme neiti Brucen – hän oli *silloin* vielä neiti Bruce! – asunnon siivouksessa. Oli niin outoa olla noissa pienissä huoneissa, joiden tapeteissa ja lattioissa näkyivät täsmälleen taulujen ja huonekalujen paikat tummempina kohtina, ja jonka kätköissä rouva Brucen paheksuva olemus tuntui yhä viipyvän. En tiedä, miltä uudesta postinhoitajasta tuntuu muuttaa niihin huoneisiin. Tai, no, hänhän ei tietystikään tiedä mitään rouva Brucesta ja sellaisesta, ja Maisie kertoi, että hän on maalannut ja tapetoinut. (Maisie ei tietystikään ole käynyt postin yläkerrassa, mutta hänen isänsä oli myynyt maalin ja tapetit.)

En tiedä, miltä neiti Brucesta – äh, rouva Barclaysta – tuntuu muuttaa apteekin yläkertaan, tai miltä hänestä tuntuu se, ettei hänen tarvitsekaan enää joka päivä olla sidottuna postiin, vaan perheeseensä. Jotenkin tunnen, ettei hän moiti kumpaakaan seikkaa.

Olen ehtinyt käydä apteekin yläkerrassa kerran Axelin kutsumana, ja ainakin silloin kaikki vaikuttivat iloisilta ja tyytyväisiltä. Barclayden jäljiltä asunto oli sen verran askeettinen, että – *Anne-tädin!* nyt minä muistan sen! – vanhanaikaiset sievät huonekalut olivat löytäneet sieltä kauniisti paikkansa. Nyt lattialla oli mattoja, lepotuoleissa tyynyjä, ikkunaverhot kauniilla poimuilla, kukkajalalla fiikus ja keittiön ikkunalaudalla pelargonioita kuten meilläkin.

Ja Anne-täti kaatoi meille ja Ionalle ja itselleen teetä niihin tuttuihin kauniisiin kuppeihin, joista niin monta kertaa join postissakin ja joiden ääressä Adam-setä alkoi niin hyvin viihtyä.

Anne-täti itsekin oli aivan kuin muuttunut. Hän on ompeluttanut neiti Coburnilla itselleen pari uutta pukua, jotka ovat tietysti vaatimattomia ja käytännöllisiä, mutta uudenaikaisia ja sieviä. Hän kampaa yhä tukkansa sileästi korvien yli, mutta hänellä oli arkipäivästä huolimatta kauluksessaan rintaneula, joka kuulemma kuului hänen äidilleen, mutta jota en ole aiemmin nähnyt hänen käyttävän edes kirkossa. Ja hän näytti jotenkin – *rauhalliselta*. En osaa sanoa parempaa sanaa.

Me joimme vielä teetä, kun Adam-setä tuli ylös työvuorostaan, ja hän istui pöytään meidän kanssamme, ja minä huomasin, että pöytäliinan suojassa hän otti Annetätiä kädestä.

Unohduin ajattelemaan kaikkea tätä Maisien lörpötellessä, ja minun on tunnustettava, että aika paljon uuden postinhoitajan ominaisuuksista meni ohi korvieni. Mutta nyökyttelin ja mumisin jotakin myöntävää ja jäin vielä kaupan takaovella vaihtamaan ajatuksia Buster Keatonin elokuvasta, jota olimme viime lauantaina katsomassa. Ja kun lopulta hyvästelin Maisien, sain juosta kotiin aivan rauhassa, sillä Ted parka oli jo mennyt.”

Tammikuun 22. päivänä

”Tänään on Eliza-tädin syntymäpäivä, ja hän oli kutsunut meidät teelle, vaikka oli arki-ilta ja Evan ja Niall myöhästyivät teepöydästä partiokokouksensa takia.

Varainkeruujuhlan illan jälkeen olen ajatellut Eliza-tädistä aivan toisin kuin ennemmin. Onhan hän toki kauhean laitettu ja joskus aika hupsu, mutta nyt tiedän, että hän osaa olla myös viisas ja lempeä. Ei se, että hän maalaa kasvojaan ja käyttää suuria koruja ja lyhyitä helmoja, lopultakaan tee hänestä yhtään tyhmempää kuin äiti.

Sean-setä oli hiukan hiljainen, ja teetä juodessa hän meni äkkiä harmaaksi ja piteli rintaansa. Eliza-täti hyppäsi heti pystyyn ja etsi sedän taskusta pienen lääkepurkin ja antoi hänelle jonkin tabletin. Sitten hän auttoi sedän makuuhuoneeseen ilmoittaen, että tämä ei kyllä taatusti kuolisi hänen syntymäpäivänään.

Kotimatalla Moira kysyi, mikä Sean-setää vaivasi, ja äiti selitti, että hänellä on huono sydän. Vaikka olenkin aina tiennyt sen, se kuulostaa oudolta, sillä hänhän on samanikäinen kuin Felix tai Miriam-täti, eikä heidän sydämissään ole mitään vikaa.

Isä sanoi, että Sean-sedän sydän on ollut heikko lapsesta asti, ja että hänen pitää kuljettaa lääkettä aina mukanaan, koska ilman sitä hän voisi kuolla, ja että meidän pitäisi koulussa ymmärtää käyttäytyä niin, ettemme aiheuta hänelle ylimääräistä mielihahaa, koska kaikki sellainen rasittaa sydäntä.

– Tarkoitatko sinä, Evan sopersi kauhuissaan, – että hän voi *oikeasti* kuolla? Miten Niallin ja Catrinan ja Eliza-tädin sitten kävisi?

– Ei heidän kuinkaan kävisi, isä koetti lohduttaa, – he saisivat eläkettä eikä heillä olisi mitään hätää.

Mutta Evan oli aivan järkyttynyt tästä ajatuksesta, niin että äiti taisi joutua istumaan aika kauan hänen sänkynsä laidalla lohduttamassa, ja minä kuulin isän mutisevan jotakin siitä, miten kolmetoistavuotiaassa pojassa pitäisi olla vähän enemmän ruutia.

– Ruutia oli ilmassa aivan tarpeeksi niihin aikoihin, kun Evania odotettiin, äiti sanoi vähän kipakasti, – ja muistaen omia tunnelmiani niinä kuukausina en ihmettele ollenkaan, jos hän on vähän säikähtänyt.

Minusta Evan on itse asiassa reipastunut paljon viime aikoina, ja toivon, ettei isä aina moittisi häntä. Sillä minkä hän voi, että on sellainen kuin on!”

Tammikuun 28. päivänä

”Tänään me istuimme teepöydässä ja odotimme isää, jota ei kuulunut, vaikka hänellä ei pitänyt olla mitään erikoista työtä – kaupassa on ollut hiljaista, ja valokuvauksia on vain vähän.

Äiti oli juuri nousemassa mennäkseen katsomaan, oliko jotakin sattunut, kun isä tuli väliovelle ja kutsui häntä. Me kuulumme heidän puhuvan matalalla äänellä, mutta edes Moira ei saanut selvää mitä he sanoivat, vaikka hänellä on yhtä tarkat korvat kuin Emma Woodilla.

Sitten äiti tuli takaisin, otti kaapista puhtaan lasin ja lautasen, kaatoi lasiin maitoa ja nosteli vädiltä lautaselle muutaman rouva Wallacen erinomaisista voileivistä.

- Vai niin, sanoi rouva Wallace.
- Niin, sanoi äiti ja meni lautasen ja lasin kanssa väliovelle.
- Miksi meidän ruokamme pitää antaa pois? Walter kysyi äkäisesti, sillä hän on nälkäisenä aina mahdoton.
- Häpeä, nuori mies, sanoi rouva Wallace. – Sinä istut siinä mukavassa kodissasi ehjissä vaatteissa ja tiedät, että ruoka ei meiltä lopu, etkä soisi puutteessa olevalle muruakaan.
- Se oli jo ainakin kolmas viikon sisällä, sanoi Moira. – Miksi ne tänne tulevat?
- He ovat teidän isänne sotilaita, rouva Wallace sanoi. – Heitä kävi täällä usein kohta sodan jälkeen, toiset vain tervehtimässä, toiset pyytämässä yhtä ja toista apua. Ja nyt se alkaa uudestaan. Kun ihmisellä on hätä, hän nöyrytyy vaikka kerjäämään.
- Mutta eivät kai he näe *nälkää*? kysyi Evan arasti.

Rouva Wallace vastasi, että jotkut näkevät. Jos on menettänyt työnsä eikä pysty maksamaan velkojaan eikä takauksiaan ja joutuu myymään kotinsa ja on vielä perheellinen mies, joka koettaa huolehtia, että vaimolla ja lapsilla olisi syötävää, jää itse monesti ilman.

– Mutta miksi *meidän* pitää heidät ruokkia? Walter kysyi yhä kärktyisästi.

Äiti tuli takaisin parahiksi. Hän istuutui paikalleen ja sanoi, että me voisimme ruveta syömään, koska isä ei tulisi vähään aikaan. Ja sitten hän kertoi saman, minkä rouva Wallacekin: ihmisiä jää koko ajan työttömiksi, velkoja peritään takaajilta, kun ei velallisilla ole millä maksaa, ja ihmiset joutuvat kierteeseen, jolla ei ole loppua.

– Seurakunnan naistoimikunta aloittaa keittotarjoilun työttömille ja näiden perheille ensi viikolla, äiti sanoi rauhallisesti, aivan kuin olisi puhunut myyjäisistä tai lehtiartikkelista. – Me olemme pahasti myöhässä, tiedän sen. Eikä keitto kerran viikossa pitkälle vie. Jos me siis voimme auttaa edes yhtä nälkäänäkevää kerrallaan muutamalla voileivällä, on se vähintä, mitä kristitty ihminen voi tehdä.

– Eikö isä voi ottaa heitä töihin? kysyi Moira.

– Hän ottaisi jos voisi, äiti selitti. – Mutta kaupassa ei tahdo olla tekemistä hänelle itselleenkaan, eikä meillä ole varaa maksaa apulaisen palkkaa.

Minä kysyin äidiltä, mihin kaikki työpaikat ovat kadonneet, ja äiti sanoi, että työtä kyllä olisi kuten ennenkin, mutta työnantajilla ei ole varaa pitää väkeä niin paljon kuin he tarvitsisivat. Osa joutuu lähtemään, ja ne, jotka jäävät, joutuvat tekemään monen ihmisen työt.

Me olimme jo aikaa juoneet teen ja tiskanneetkin, kun isä tuli sisälle. Hän näytti väsyneeltä, eikä tahtonut syötävää, vaikka rouva Wallace oli laittanut hänelle leipiä ruokakomeroon. Sen sijaan hän meni äidin kanssa olohuoneeseen, ja me kuulumme hänen kertovan tuosta miehestä, joka tänään oli käynyt hattu kourassa pyytämässä 'työtä tai rahaa tai ruokaa tai mitä tahansa, mikä auttaisi häntä viemään perhettään edes päivän verran eteenpäin'.

Minä mietin, millaista olisi, jos isä menettäisi kaupan ja meidän kotimme ja yhtäkkiä meillä ei olisikaan ruokaa ja vaatteita ja rouva Wallacea huolehtimassa kaikesta. Miten hemmoteltuja me olemmekaan, harrastuskerhoinemme ja sukukutsuinemme kaikkinemme!

Mutta toisaalta – meillä on suku. Minä en voi kuvitella, että kukaan tädeistä ja enoista ja isovanhemmista antaisi isän kulkea kerjäämässä ruokaa, sillä he huolehtisivat siitä, että me selviäisimme. Voi, miten turvalliselta se tuntuu!”

Helmikuun 2. päivänä

”Tänään tanssitunnille lähtiessämme äiti pyysi meitä viemään postiin erään hänen kirjoituksensa. Se oli vain yksittäinen tarina, ei enää mikään paksu herkullinen jatkokertomus. Mutta rahaa siitäkin tulee, vaikka vähän.

Lähdimme siis Faithin kanssa nopeasti matkaan, jotta ehtisimme hoitaa asian emmekä myöhästyisi tunnilta, sillä tietysti postissa olisi tähän aikaan jonoa.

Niin siellä olikin. Minä pidän jonottamisesta, koska silloin saa rauhassa katsella ihmisiä ja kuvitella kaikenlaisia romanttisia tarinoita, mutta Faith oli levoton. Hän pelkäsi, että seisoisimme jonossa vielä sittenkin, kun tanssitunnit jo päättyisivät, vaikka

minusta se oli sentään liioiteltu ajatus, sillä postihan menisi jo kiinni paljon aiemmin.

Kun jono hitaasti mutta varmasti lyheni edellämme, muistin yhtäkkiä, mitä äiti ja Alice-täti sekä Maisie olivat puhuneet uudesta postinhoitajasta. Tuntui oudolta ajatella, että luukun takana meitä ei ystävällisesti palvelisikaan neiti Bruce, vaan joku aivan vieras.

Kun edellämme oli enää pari asiakasta, en voinut vastustaa kiusausta kurkistella luukulle. En tietystikään nähnyt mitään, ja Faith kiskaisi minua vihaisesti takinhihasta, koska kuulemma käyttäydyin sivistymättömästi.

Lopulta oli meidän vuoromme. Äidin kirje oli Faithilla, ja hän ojensi sen ja pyysi siihen postimerkkejä.

– Ilo palvelella, pikkuinen, sanoi hilpeä ääni luukun takaa.

Yhtäkkiä Faith muuttui aivan punaiseksi, ja sitten hän nykäisi niskaansa ja puristi suunsa viivaksi ja näytti aivan äidiltä, kun tämä suuttuu. Mutta minä en ehtinyt enempää tarkkailla *häntä*, sillä tuijotin luukun ristikon läpi.

Olenhan tietysti kuullut, että postinhoitajaksi oli tullut mies – *nuori* mies, kuten Maisie oli aivan erikoisesti tähdentänyt silmät loistaen. Mutta en ollut jotenkin ymmärtänyt asiaa ennen kuin nyt. Hän ei voinut olla kuin vähän Stuartia vanhempi, ja hänellä oli paksu, sileä tummanruskea tukka ja mustikansiniset silmät, ja hän oli käärinnyt paidanhihansa kyynärpäihin, kuin olisi ollut menossa kuokkimaan ojaa eikä lajittelemaan postia, ja hän kehtasi *hakkailla* minun sisartani noin vain postin luukusta! Sillä mitä muuta tuo 'pikkuinen' olisi voinut olla.

– Paljonko se maksaa? Faith kysyi jäiseästi ja etsi sopivaa kolikkoja äidin antamasta kukkarosta.

– Ei mitään, jos hymyilet minulle kerran, pikkuinen, mies sanoi ja nojasi kyynärpäitään tiskiin. Takanamme ei ollut enää yhtään asiakasta, ovi ei käynyt, kukaan ei tullut keskeyttämään moista röyhkeyttä.

Faithin suupielet painuivat alaspäin.

– Anteeksi, minä en kuullut hintaa, hän sanoi sellaisella äänellä, että minuakin palelsi.

Mies naurahti, sanoi postimaksun määrän ja katsoi sitten minuun.

– Mikä hänen nimensä on? hän kysyi ja viittasi päällään Faithiin.

Minäkin puristin suuni viivaksi, vaikka tiedänkin, etten näytä yhtään niin kauniilta kuin Faith.

– Neiti Fleming teille, ilmoitin.

– Fleming? Mies poimi kolikon, jonka Faith melkein paiskasi tiskissä olevaan pyörivään kaukaloon. – Kirjakaupasta? Minä kuulinkin jo, että siellä ovat kaupungin sievimät tytöt. Mutta kukaan ei kertonut, että myös ylpeimmät.

– Tule. Faith napsautti kukkaron kiinni, sujautti sen taskuunsa ja tarttui minua käsipuolesta. – Meillä on kiire.

Marssimme nenät pystyssä ulos ovesta, mutta portailla pysähdyimme haukkomaan henkeämme. Ja koko matkan seurakuntasalille me puhuimme toistemme suuhun. Miten *törkeää*! Millainen *röyhkimys*! Miten hän *kehtasi*! *Millaisina* hän meitä oikein piti! *Miten* postilaitos saattoi palkata jonkun tuollaisen palvelukseensa!

– Pojat saavat hoitaa postiasiat tästä lähtien, Faith sanoi minulle. – *Minä* en mene sinne enää hakkailtavaksi. Odottakoon, kunhan äiti ja isä kuulevat!

Mutta kun me tanssitunnin jälkeen menimme kotiin ja äiti kysyi, oliko raha riittänyt postimaksuun ja millainen uusi postivirkailija oli, Faith ei maininnut yhtäkkiä mitään tämän hävyttömästä käytöksestä. Minusta se oli vähän outoa, mutta olin sitten itsekin siitä hiljaa.”

Helmikuun 14. päivänä

”Valentine päivä! Niin hauska ja jännittävä päivä täynnä ihmeellisiä yllätyksiä ja täyttyviä toiveita!

Tai sitten jotakin muuta. Sillä minä en kirjoita tätä kotona, vaan Wallaceilla salaa peiton alla.

Stuartin syntymäpäivä, jälleen. Jo toinen, jota hän viettää – missä, sitä me kukaan emme tiedä. Äiti oli tänä vuonna taas kirjoittanut meidän aamiaislautastemme alle hupsut pikku runot, joille nauroimme aika tavalla, mutta sittenkin tunnelma oli jotenkin ahdistava.

Stuart täyttää tänään yhdenkolmatta vuotta. Emmekä me tiedä, missä hän on. Hän ei *halua* meidän tietävän. Hän on nyt täysi-ikäinen, ja isä sanoi, ettei etsintäkuulutus enää päde. Yhdenkolmatta ikäinen voi lähteä kotoaan, eikä hänen tarvitse kertoa kenellekään olinpaikkaansa, ellei hän tahdo, eikä kukaan voi sille mitään.

Se tuntui jollakin tavalla pahalta, ja lähdimme kouluun hiljaisina. Mutta päivän tapahtumat auttoivat unohtamaan ikävyydet hetkeksi. Gordon käveli minun vieressäni, ja yhtäkkiä hän tarttui koululaukkuni läppään, nosti sitä ja sujautti sisään jotakin. Sitten hän ilmoitti, että tahtoi viedä minut illalla Maisie Armstrongin tanssiaisiin, sillä Maisie on todellakin saanut luvan niiden järjestämiseen.

Gracen viimeinen kouluvuosi alkaa Fort Williamissa, ja on aika suunnata katse tulevaan.

Fort Williamissa kuohuu! Kaikki puhuvat Gracen luokkatoverin Maisien juhlista, joihin on kutsuttu puoli maailmaa. Grace tuntee kuitenkin itsensä ulkopuoliseksi, sillä hän ei ole kutsua saanut. Gracen ystävät ovat varmoja, että Maisie on vain kateellinen Gracen yhtäkkisestä suosiosta poikien keskuudessa. Gracea tilanne kuitenkin harmittaa, sillä hänelle olisi juhlissa varmasti useita tanssittajia.

Myös Bettyllä on omat ongelmansa. Bettyn ja Duncanin avioliitto joutuu koetukselle, kun kuvioihin astuu nainen Duncanin menneisyydestä. Onnistuuko Betty nielemään ylpeytensä ja auttamaan inhoamaansa naista hädän hetkellä? Entä miten huipentuvat Faithin ja Stuartin rakkausseikkailut?

Koivurannan Grace 2 jatkaa mukaansatempaavaa Betty-sarjaa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.